

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 23138

гр. София, 04.07.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
закрито заседание на 04.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

като разгледа дело номер **4080** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от АПК във връзка с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. Ф. А. А., гражданин на Арабска Република Е., [дата на раждане] в Е., чрез адв. И.М. И.-САК, срещу Отказ за издаване на виза, вид „D“, по заявление от 22.01.2025г., издаден на 24.03.2025г. издаден от Консулско длъжностно лице в Посолството на България в К., Е..

В жалбата са наведени основания за незаконосъобразност и немотивираност на акта. Жалбоподателят навежда и твърдения за нарушение на негови основани права, като твърди, че с отказа са нарушени и правото му на свободво избиране на професия по чл.4 от ЕКПЧ и правото му на личен и семеен живот по чл. 8 от ЕКПЧ и на равно третиране и недискриминация-чл.14 от конвенцията, тъй като от него е посочено като цел на пребиваването-работа и същия е одобрен да започне работа при български работодатели: „Алгафари Сървис „ ЕООД, и има има трудов договор с „Алгафари Шаурма“ ЕООД .

Настоящата инстанция счита, че така подадената жалба е недопустима на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

Съдът намира, че в случая с оспорения отказ не са засягат защитени от ЕКПЧ права, заявлението е за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") и съдебното производство е недопустимо на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. Разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ съставлява предвиденото в чл. 120, ал. 2 от Конституцията изключение от общата клауза за обжалваемост на актовете на администрацията и препятства осъществяването на търсения съдебен контрол за законосъобразност. В т. 1 от решение № 14 от 04.11.2014 г. по конст. дело № 12/2014 г. на Конституционния съд изрично се подчертава, че разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията дава правото на законодателя по изключение при спазване на изискванията за съразмерност, вкл. задължителните за страната международни стандарти за достъп до съдебна защита, със закон да

предвиди необжалваемост пред съд на изрично посочена категория административни актове само, когато това е необходимо за опазване на основите на конституционния ред или на други особено важни обществени интереси, като осигуряването на отбраната и сигурността на страната, както и осъществяването на принципите и целите на нейната външна политика. Доколко регламентираната в чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ забрана за съдебен контрол върху актовете по чл. 9а, ал. 2, т. 4 с. з. е целесъобразна и съответства на описаните предпоставки е въпрос, който стои извън обхвата на съдебната проверка.

За да обоснове допустимост на оспорването, жалбоподателя претендира за правото му на свободно избиране на професия по чл.4 от ЕКПЧ и правото му на личен и семеен живот по чл. 8 от ЕКПЧ и на равно третиране и недискриминация-чл.14 от конвенцията.

Нормата на чл.4 от ЕКПЧ, постановява забрана на робството и на принудителния труд, поради което и е неотнормирана съгласно твърденията на жалбоподателя, още повече, че както конвенцията така и националните норми не гарантират конкретно избрана професия или длъжност по сключено трудово правоотношение в друга държава, различна от държавата по произход и гражданството на жалбоподателя. Нормата на чл.14 от ЕКПЧ, е относима към случаите, когато се нарушават права на лицето, основани на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и др. убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имущество, рождение или др. някакав признак. Твърдението на жалбоподателя в този смисъл е бланкетно и не се основава на нормата, в смисъла, в което същата е установена. Жалбоподателят твърди също и нарушаване на чл. 8 ЕКПЧ, формулирано от него като нарушение на правото му личен живот, като гражданин на страна, която не е член на ЕС, да може сам да избира мястото на живот и начина, по който да живее и да работи. Видно от подадената жалба, в нея не се сочи такова засягане на правата по чл. 8 ЕКПЧ, а само се твърди нарушения на професионалния живот. Така твърдяното право на труд не може да се приеме, че съответства на правата, които са защитими от ЕКПЧ.

Във връзка с това, твърдяното нарушение на правото на труд, съответно че професионалния живот съответства на личен живот, не може да бъде споделено. Няма данни за личен и семеен живот на територията на Република България, като единствените данни са за подадено заявление за виза въз основа на сключен договор с български работодател.

Претенцията за нарушение на правото на работа и свободно избиране на професия по чл. 8 от Конвенцията, то такова право не е гарантирано. Съгласно чл.15, параграф 3 от Хартата за основните права на ЕС, озаглавен "Свобода при избор на професия и право на труд", гражданите на трети страни, които имат разрешение да работят на територията на държавите-членки, имат право на условия на труд еднакви на условията, на които имат право гражданите на Съюза. Тази разпоредба не създава и не гарантира упражняване на право на труд на граждани на трети държави в държавите членки, а само равенство в условията на труд. Свободата при избор на професия, прогласена в член 15, параграф 1 от Хартата произтича от практиката на Съда на ЕС, но се ръководи също и от член 1, параграф 2 от Европейската социална харта, подписана на 18 октомври 1961 г. и ратифицирана от всички държави-членки, както и от точка 4 от Хартата на Общността за основните социални права на работниците от 9 декември 1989 г. Изразът „условия на труд“ следва да се разбира по смисъла на член 156 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Параграф 2 на чл. 15 от Хартата възпроизвежда трите свободи, гарантирани от членове 26 и 45, 49 и 56 от Договора за функционирането на Европейския съюз, а именно свобода на движение на работниците, свобода на установяване и свобода на предоставяне на услуги. Тези свободи обаче са приложими по отношение на гражданите на държавите членки, кактовто жалбоподателят не е. Параграф 3 на чл. 15 от Хартата се основава на член 153, параграф 1, буква

ж) от Договора за функционирането на Европейския съюз, както и на член 19, точка 4 от Европейската социална харта, подписана на 18 октомври 1961 г. и ратифицирана от всички държави-членки.

Следователно, правата, по чл. 15 от хартата, не съвпадат с правото по чл. 8 от Конвенцията. Освен това, чл. 8 от Конвенцията съответства на чл. 7 от Хартата за основните права на ЕС видно от коментара към Хартата. Следователно, правото на труд по чл. 15 от Хартата не се основава на разпоредби на Конвенцията, нито има връзка с правото на личен и семеен живот по чл. 8 от Конвенцията. Също така, Съдът по правата на човека е посочвал, че понятието "личен живот", залегнало в член 8 от Конвенцията, е едно широко понятие, което не се поддава на изчерпателно определение, но е извел в практиката си, че тази разпоредба защитава също така правото на всеки човек на собствена идентичност и личностно развитие, както и правото да създава и поддържа връзки със себеподобно същество и с външния свят, включително в професионалната и търговската сфера ("Н. срещу Германия", решение от 16 декември 1992 г. § 29). Освен това, в делото "Т. срещу Гърция" ((GC), № 34369/97, § 41), където на жалбоподателя е било отказано назначение като експерт - счетоводител, поради предишна присъда, Съдът е преценил, че Конвенцията не гарантира избора на конкретна професия.

Трябва да се посочи, че в § 56 от Решение от 8.01.2009 г. на ЕСПЧ по делото на В. срещу България, по жалба № 72636/2001 г., станало окончателно на 08.04.2009 г., ЕСПЧ припомня, че "... жалбоподателят е бил лишен от възможността да заема своя пост на длъжностно лице или да намери друга работа за известен период от време, възможности, които..... по принцип не са гарантирани от Конвенцията и оставя жалбата за недопустима в тази й част (вж. още Г. срещу Германия, решение от 28 август 1986 г., серия А, № 104, стр. 26-27, § § 49 и 53, и К. срещу Германия, решение от 28 август 1986 г., серия А, № 105, стр. 20-21, § § 35 и 39; този принцип беше отново потвърден в решението Ф. срещу Германия от 26 септември 1995 г., серия А, № 323, стр. 22, § § 43 и 44), следователно като не са гарантирани от Конвенцията не могат да бъдат приведени като пример за засягане на правото на личен и семеен живот в настоящия случай.

В този смисъл е и съдебната практика на Върховния административен съд (Определение № 11956 от 06.11.2024 г. на по адм. д. № 10551 / 2024 г. на ВАС, Трето отделение).

Поради изложеното съдът приема, че оспореният отказ е от категорията, за които не е допустимо съдебно обжалване, тъй като не са налице предпоставките да се приеме, че е приложимо изключението, което допуска съдебен контрол. Жалбата като процесуално недопустима трябва да бъде оставена без разглеждане, а производството по делото следва да бъде прекратено.

Така мотивиран и на основание чл. 159, ал. 1, т. 1 от АПК съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на М. Ф. А. А., гражданин на Арабска Република Е., [дата на раждане] в Е., срещу Отказ за издаване на виза, вид „D“, по заявление от 22.01.2025г., издаден на 24.03.2025г. от Консулско длъжностно лице в Посолството на България в К., Е..

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 4080/2025 г. по описа на Административен съд София – град.

Определението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 7 - дневен срок от съобщението за постановяването му до страните.

Препис от определението да се връчи на страните.

СЪДИЯ:

